

Att gå på KONDIS är liktydigt med att gå på
STURES CONDIS

STORTORGET 4 - TELEFON 1455

Ni sitter bekvämt i trivsamt miljö —
 Ni stortrios

— Stäckars alla civilister
 som blir bortklemade
 på bekväma

DUX

madrasser

NORDBLADS
 Cykel- & Sportaffär

REKOMMENDERAS

Huvudaffären: Röingegatan 8 - Telefon 125
 Filialen: Akaregatan - Telefon 966

HÖRNAN

Hjälper Eder med Edra
 Möbleringsbekymmer

FINJAGATAN

Möbler
 Mattor
 Gardiner
 El. Armatur

MÖBEL
 BRYGGAREGATAN

Vårt motto är
 Högsta kvalitet till
 Lägsta priser

Telefon 52

KRONOGRAFEN

— universalinstrumentet —

- ◆ NORMALUR
- ◆ TIDTAGARE
- ◆ AVSTANDSMÄTARE
- ◆ HASTIGHETSMÄTARE

I våra butiker kan Ni välja bland ett flertal
 högklassiga schweiziska precisionskronografer

ASU

A.-B. SVENSKA URDEPOTEN
 Malmö - Stockholm - Göteborg - Hälsingborg

**HILMA LUNDQVISTS
 KONDITORI**

REKOMMENDERAS
 GOTT KAFFE — GOTT BRÖD
 Telefon 394

GA MED I
 KAMRATFÖRENINGEN

KOM MED VID
 KAMRATTRÄFFEN I FEBRUARI

Snapphanen

Tidskrift för Kungl Skånska trängkårens kamratförening

Nr 1 - 1949 - Årgång 7

Pris 75 öre

Gynna våra annonsörer!

ETT VALKÄNT MÄRKE

Ni vet att Ni kan lita på detta märke.
När Ni köper kläder från

Bergstrands

blir Ni alltid belåten.

Manufaktur, Dam- & Herrkonfektion, Herrekipering
Studera nyheterna i våra skyltfönster!

Hela familjen går till

Carl Anderson's
Hässelholm, Linje 44, 16, 1949
— HÄSSLEHOLM —

Vpl vid T 4
Använd Eder fritid
Tag körkort — Trafikkort
FÄLTS BILSKOLA
Telefon 1091

Gösta Ohlssons Konditori

Gott kaffe — Gott bröd
Beställningar mottagas tacksamt
Tel. 931

ELIASSONS

Bageri
Speceri- och Diverseaffär
Rekommenderas

Köp Eder tobak i

Tobakshörnan
välsorterade affär (mitt emot trängen)

ARVID NILSSON
UR & OPTIK
1:sta Avenyen 5
Telefon 1634

Kvalitets-Ur — Kvalitets-Arbete

Ett FOTO från

LINDHOLMS

är alltid en välkommen gåva.

Bergströms Pappershandel

Allan Mattsson

HÄSSELHOLM

TELEFON 206

Stor sortering av RAMAR och ALBUM
Framkallning och kopiering

1:sta Avenyen 5

Telefon 1088

RINGKOMPANIET

4 Hässelholm AB
Telefon "NAMNANROP"

PERSONBILAR

LASTBILAR

TRAKTORER

GUMMIVERKSTAD

SNAPPHANEN

TIDSKRIFT FÖR KUNGL SKÅNSKA TRÄNGKÄRENS KAMRATFÖRENING

Redaktör: Kapten Birger Brunnby • Annonschef: Fanjunkare Lennart Svensson
Ekonomi- och distributionschef: Fanjunkare Carl Linell

Då jag denna gången

tar till orda i Snapphanen, är det för att säga adjö. Den 1. april flyttar jag från Hässelholm till Stockholm, min tid som chef för T 4 är slut.

Ett varmt tack ber jag att få framföra till alla: till den aktiva personalen vid kåren, till årets värnpliktiga och till Kamratföreningens medlemmar ute i bygderna. De sju åren vid T 4 kommer alltid att stå för mig som en lycklig tid och många gånger skall säkerligen tanken med saknad gå tillbaka hit. Jag önskar var och en personligen samt trängkåren såsom truppförband all lycka och välgång i fortsättningen!

Hässelholm den 22/2 1949.

H. Hagberg

Sjukbärare hitåt!

Ur Elva-posten — I 11:s tidning — tar vi oss friheten låna denna artikel, som berättar om när delar av T 4 i höstas gästade I 11 för att delta i en större sjukvårdsövning.

Den 23. november gick in. En novemberdag i bästa stil med fuktig, rå luft och kylig nordvästlig vind. Det grydde en dag som skulle bli en av de större på I 11. Från Kungl. Skånska Trängkären i Hässleholm hade kommit ett antal gäster, sjuk-

bärare och befäl med sin överste i spetsen. Tillsammans med dem skulle vårt regemente få en inblick i vad den viktiga del av underhållstjänsten, som heter sjukvårdstjänst, omfattar.

Dagen var sedan tidigare väl förberedd. Femte kompaniets vpl. voro utsedda att delta som sårmarkörer, en syssla, som tydligen mottogs som både sött och surt. Men det var ju bara övning och vi voro litet var ganska intresserade av att få deltaga.

Med cykel togo vi oss ner till Sanden, varefter vi fingo oss tilldelade eldställningar. Så fingo vi en kort orientering om läget, varpå övningen tog sin början. Ganska snart började jämmerröpen ljuda. Unga män med skådespelarantal fingo nu ett tillfälle att visa sina talanger. Ropen klingade icke öhörda. Till de sårade som ej själva voro i stånd att taga sig bort från platsen, kommo sjukbärare i hast beredda att göra vad som stod i deras makt för att bistå. Vi hade själva fått ut ett första förband och med detta skulle vi, omedelbart skadan inträffat, förbinda oss, såvida icke skadan var svårare än att vi icke förmådde. I en övning som denna voro sjukbärarna omedelbart på plats. Så är förhållandet dock icke alltid i krig. När det tager tim-

mar innan hjälpen kommer, skulle även ett mindre sår hinna förblöda eller infekteras, om ett förband ej bleve anlagt omedelbart.

Nu började färden bakåt, mot i första hand bataljonsförbandsplatsen. Denna var förlagd en knapp km. tillbaka. Färden gick rakt genom skogen med användande av mindre stigar. Det kan vara besvärligt nog för ett par bärare att forsla en sårad genom terrängen med, på sin höjd, en cykels hjul. Den vilja att bemästra svårigheterna som sjukbärarna visade skänker dock en god trygghetskänsla åt soldaten även i strid. Vissheten om att sjukvårdaren snabbt griper in för att hjälpa utgör ju ett starkt moraliskt stöd. Sjukvårdaren säger åt soldaten ungefär som så att "bara slåss du, om du blir sårad skall vi taga hand om dig".

På batförbpl blevo sårerna omsedda, smärtstillande injektioner gavs, nya förband lades på, syrgasbehandling företogs, och den sårade kom in i ett väl uppvärmt tält för att botas eller bli chockbehandlad. Soldater med obetydliga skador fingo efter behandling bege sig tillbaka till fronten. Övriga transporterades på en hästanspänd släpa till hållplatsen; en färd som förutsatte ganska gott liv i vederbörande för att han med livet i behåll skulle komma fram till hållplatsen! Vid denna mötte sjuktransportbilen, i vilken färden tedde sig mera human. Den gav plats åt fyra sårade och när lasten var intagen bar det av, denna gång mot huvudförbandsplatsen. Efter en stunds färd på okända vägar, stannade bilen. Vi voro framme. Vid hförbpl utfördes även svårare behandlingar. De som hade mycket svåra skador fingo fortsätta till fördelnings sjukhus. Efter vård här sändes den skadade antingen till sin hemort eller till någon etappgrupp. För vår del skedde ingen längre transport än till hförbpl. På denna fanns ett riktigt lasarett med sjuksalar, och bestod sig med eget elverk bl. a. När vi blivit omsedda här fingo vi åter bege oss mot utgångsläget Sanden. Övningen var slut. Efter att ha fått reda på vapen och tillbehör begav vi oss iväg på hemväg mot kasern.

Dagens övning hade icke varit förgäves. Vi hade fått lära känna sjukvårdens organisation samt bibringats en stark tro till dess arbete. I ett krig där

Nattligt intermezzo

Minne från våren 1948

Förvisso kan det ha sina sidor att ligga som signalpatrull mitt i stridslinjen. Vi voro sju man plus en furir, som lågo förlagda i en stuga, där ägaren, som var en fyrtiårs ungar, upplät ett rum och kök åt oss. Därjämte fingo vi lov att använda oss av hans telefon. En signalstation kan bestå av en radio-patrull och en tråd-patrull, vilket den gjorde denna gång. Det var en frostkall marsdag, strax innan "muckdagen", som vi kom till en by nordväst om Hässleholm. Eftersom patrullechefen för trådptr. är signalstationschef, blev det jag, som fick detta uppdraget.

Vid tretiden på eftermiddagen rapporterade posten, att fiendliga spejare syntes borta i skogsbrynet. Strax därefter dök en fi mc upp endast 300 mtr från huset där vi låg. Jag, som just kom ut på trappan, fick syn på mannen, vilken lyfte sitt kg och sköt. Jag besvarade elden så gott jag kunde — med min pistolattrapp! Men utan åsyftad verkan.

Mc-ordonnansen försvann emellertid. Timmarna gick. Posterna avlöste varandra. Klockan närmade sig halv tolv på natten. Himlen gnistrade av tusentals stjärnor. Vaktens taktfasta steg hördes i den knarrande snön, som var frusen. Plötsligt blev det liv bland buskar och bakom stengården. En fi hemvärnsstyrka om 30 man dök plötsligt upp och omringade huset. Vid radion satt en signalist, vilken även skötte telefonen, medan de övriga sov.

Det blev liv i huset med ens när fi dök upp. Yrvakna signalister stirrade mot hotfulla gevärsmynningar och kg. I varje fönster var det minst fem mennar. Dörren hade vi låst i en hast, men fiendestyrkans chef, en hemvärnsfänrik, beordrade oss att öppna, vilket vi till slut gjorde. Men den som

onskans alla makter sluta sig samman mot mänskiskan, står sjukvården kvar som ett bålverk. I sin uppgift att av sönderslitna människokroppar skapa nya människor med vilja att fortsätta leva i ett fritt land, får sjukvården en särskild glans över sig. Florence Nightingales verk har i det moderna kriget en uppgift att fylla, väldigare än någonsin.

Beson.

kom först var en stridsdomare, vilken möttes av en skopa iskallt vatten! Det var signalist Martinsson som på detta sätt nonchalerade sin pistolattrapp!

Nu hade de fiendliga soldaterna kommit in i huset. De snokade runt bland signalisterna. Var och en fick vända ut och in på sitt kartfodral för att om möjligt lämna goda upplysningar till förmån för fienden. Under tiden vandrade stationshandlingar och kryptobeteckningar samt telegram från signalist Alm via furiren och bort till mej, som lade dem helt försynt under några påsar på golvet.

Vpl Alm låtsades som om han hade något viktigt att gömma i sitt kartfodral. Det var bara ett sätt att få förhållsledaren på villovigar. Han pekade på Alm och sade: "Se vad det var han gömde!" Att det blev lång näsa kanske behöver jag inte omtala!

"Var har Ni gjort av handlingarna?" frågade chefen för den fi radiopatrullen.

"Eldat upp dem", blev det korta svaret. De trodde oss. Att det sedan var kolmörkt i spisen sedan 5 timmar tillbaka, hör inte till historien!

Alltnog blevo vi satta ur leken på en timme och vi lade oss. Ljuset släckte vi och snart slumrade signalisterna in, en efter en. Till slut var det bara Alm, Skogh och jag som voro vakna. Plötsligt såg jag ett ljussken avspegla sig på väggen. När jag tittade ut, såg jag i den ljusa natten en gestalt avteckna sig i skenet från en ficklampan. Det var en hemvärnsman! Raskt fick jag liv i mina två vakna kamrater. Tysta som möss smögo vi oss ut. Två åt ena hållet och en åt det andra. Vi ämnade omringa fienden!

Ett: "Hands up!" Ijöd från tre håll. Den förbluffade hemvärnaren hann inte ens ta till geväret, vilket vi tog hand om, liksom de lösa skott han innehade. När vi kommo in i huset tänkte vi lampan och i dess sken avtecknade sig en mager 17-års yngling ur hemvärnsstyrkan. Han hade inget emot på att ligga på golvet tillsammans med oss. Snart sov både han och de båda som hjälpt mej att ta honom.

Själv kunde jag inte sova. Vid fyratiden på söndagsmorgonen väckte jag den av grabbarna som

Fortf. å sid. 19.

Göinge Befälsutbildningsförening

Sekreteraren i föreningen, kapten B. Ramstedt, ger en historisk återblick på föreningens utveckling.

Styrelsen i Göinge befälsutbildningsförening.

Sittande fr. v.: ingenjör G. Schmidt, kassör, major S. Svensson, ordf., kapten B. Ramstedt, sekr. Stående fr. v.: inspektör T. Bodevik, köpman A. Mörck, v. ordf., och ingenjör R. Eriksson.

Vad är en befälsutbildningsförening?

En befälsutbildningsförening är en sammanslutning av vpl befäl av alla grader och från arméns alla truppslag, hemvärnsmän, befäl i arméns reserver, polispersonal, i övrigt envar svensk medborgare (manlig eller kvinnlig), som antingen aktivt eller passivt vill understödja föreningens syften och verksamhet.

Befälsutbildningsföreningens verksamhet överspänner hela värnplikstiden (fr o m 20. året t o m 47. året), och syftar närmast till att bereda medlemmar tillfälle att genom film, föredrag, visning av och övning med nytillkommen materiel samt krigsspel bibehålla kontakt med krigsmakten, att genom skjutning med olika eldvapen bibehålla och förkovra den personliga färdigheten, att genom fältidrott bibehålla och förbättra fysisk och psykisk spänst,

att genom deltagande i tävlingar på olika platser inom försvarsområdet lära känna områdets natur och egenheter,

att genom repetitionskurser bibehålla en gång erhållit förordnande,

att genom befodringskurser möjliggöra befodran till vpl befäl av olika grader från vicekorpral till kapten.

Befälsutbildningsföreningen förlägger så stor del av ovanstående verksamhet som möjligt till hemorten eller till dess omedelbara närhet och på sådan tid, att övningarna på minsta möjliga sätt ingriper på medlemmarnas fritid samt i intim kontakt med hemvärdet.

Befälsutbildningsföreningen önskar ett gott samarbete med ortens övriga frivilliga försvarsföreningar såsom Lotta-, Röda kors- och Skytterörelserna ävensom med ortens idrottsorganisationer.

Kulsprutefonden bildas 1915.

Inför det allmänna krigshotet ofredsåret 1914 väcktes såsom många gånger förr i Göinge, traditionsenligt bland snapphaneättlingarna, en tanke på att trygga hembygdens försvar. Bland de ivrigaste försvarskämparna märktes dv kamrer Ph. Waldau och baron R. Barnekow, Sörbytorp, vilka vid ett möte i Hässleholm den 28/2 1915 bildade en kulsprutefond.

Bland de som deltog i det första konstituerande sammanträdet märktes bankdir. F. Engeström, Hässleholm, herrar Arvid Andrén, K. G. Streiffert och E. Roth, Osby, E. Th. Olsson, Lave Olsson och A. F. Svensson, Broby m. fl.

Till föreningens förste ordförande utsågs dv kapten H. Granlund och styrelsen i övrigt kom att utgöras av hrr Ph. Waldau (v ordf), Allan Lennander (sekr), A. F. Svensson (kassör), A. Andrén, R. Barnekow och K. G. Granström, Karpalund. Föreningens namn bestämdes till Göinge landstormsförening.

Om föreningens verksamhet under de första åren känner man föga till enär de flesta av de äldre medlemmarna numera äro borta och handlingarna från dessa år ej sparats.

Övningar ägde visserligen rum med jämna mellanrum men huvudintresset inriktades på insamling av medel till anskaffande av kulsprutor för landstormsområdets behov. Härmed lyckades man ganska bra, i det att fonden efter 10 år uppgick till över 5000 kr. En av de drivande krafterna i denna insamlingsverksamhet var köpman N. E. Stigner, Vanås.

Landstormsföreningen rekonstruerades 1925.

Så småningom avtynade emellertid arbetet alltmör, främst kanske beroende på den krigströtthet som präglade de närmaste efterkrigsåren. År 1925 beslöt man delvis under hotet om officiell upplösning att rekonstruera föreningen. Initiativet här till togs av sekreteraren i Kronobergs l. landstormsförbund, kapten K. Belfrage, som i sin tur intresserade ordf. i Hässleholms skyttegille dv kaptenen J. F. Plym-Forshell för saken. Sedan denne försäkrat sig om göingeskyttarnas medverkan, utlystes ett sammanträde i Hässleholm den 14. juni 1925, varvid den nya styrelsen valdes, förändrade stadgar antogos och arbetsplan uppgjordes.

Som ordf. kvarstod kapten Granlund, v ordf blev bankdir F. Engeström, sekr kapten Plym-Forshell, kassör veterinär Lindahl samt instruktör och styrelseledamot mästerskytten Herman Johnsson, Hässleholm.

Efter detta datum kan man tala om en ny period i föreningens historia, full av livaktigt arbete och obruten verksamhet. Sedan skräddarmästare H. Johnsson väl en sommardag fått ett trettiotal skyttar samlade vid Hovdala för den första fältskjutningen följde en ständigt växande ström av nya medlemmar till de för en landstormsmans färdigheter givande övningar, som denne hedersman lade upp. Redan samma år deltog föreningen med en patrull i förbundstävlingarna i Växjö, varvid ett flertal pris erövrades, och grunden lades till den respekt, som kamraterna ur andra föreningar stän-

digd hyst för göingarnas förmåga att hävda sig i konkurrensen.

Till en början syftade övningarna helt naturligt till att bibringa medlemmarna erforderlig personlig färdighet. Snart nog måste man dock inrikta sig på det väsentliga i landstormsrörelsens uppgift, nämligen utbildningen av landstormsofficerare. Med det ändamålet för ögonen har föreningens verksamhet sedermera oavbrutet fortgått intill det nya avbrottet i och med det andra världskrigets början.

Föreningens förste ordf major Granlund avgick 1927 och efterträddes av dv chefen för Kungl Skånska trängkåren major Adolf Johnsson. Efter honom har ordfplatsen beklättas av major Plym-Forshell 1933—1937, disponent Karl Ljungberg 1938—1946 samt major Sten Svensson 1946—tv.

Sekreterare har varit J. F. Plym-Forshell 1925—1930, K. Ljungberg 1931—1932, A. Björck 1933—1934, R. Eriksson 1935—1939, A. Nordström 1940—1946 samt B. Ramstedt 1946—tv.

Ett datum som föreningen har anledning att erinra sig med glädje är den 16 febr 1929, då föreningen tog initiativet till bildandet av Hässleholms landstormskvinnors förening, sedermera Hässleholms lottakår. Under sin tjuoåriga tillvaro har lottakåren sin uppgift likmätigt varit sina manliga kamrater till ovärderlig ekonomisk hjälp i dess arbete.

År 1940 överlämnade Hässleholms lottakår i samband med landstormsföreningens 25-årsjubileum en fana, vilken sedermera med framgång medförts överallt av ungdomsavdelningen, på dess segertåg runtom i vårt land.

Den förut omnämnda utbildningen av landstormsofficerare har givit till resultat att vid landstormsföreningens övergång till befälsutbildningsförening 1943, denna ägde två landstormskaptener, 10 landstormslöjtnanter och 11 fänrikar, vilka genom frivilliga kurser nått dessa grader. Samtliga landstormsofficerare överfördes detta år till reserven eller till vpl officerare.

Föreningens höjdpunkt.

I likhet med förhållandena 1914 åstadkom krigsutbrottet 1939 ett markant höjande av intresset för den frivilliga utbildningen. Föreningens medlemstal steg raskt för att 1940 nå sin topp med 260 medlemmar, varav omkring 80 aktiva. Två fältstarka plutoner kunde ställas upp och till dessa kom den 1914 nybildade ungdomsavdelningen U 95, vilken under ordförandeskap av major Sten Camitz

Forta: å sid. 10.

Övningsmarsch med bilkomp

Chefen för 2. komp kapten J. W. Jämtfjäll berättar om en krävande och rolig långmarsch, som nyligen utförts med hela komp.

Kärch beordrade 2. komp att tillsammans med trafikskolan 4. komp genomföra en långmarsch i bilförband under omkring en vecka inom I. milo.

Efter erforderlig översyn av bilmaterielen och uttagning av diverse förnödenheter, bl a proviant och drivemedel för fem dagars förflyttning med två plutoner och tross, genomfördes marschen den 24—29 januari. Proviant medfördes delvis från T 4 och erhöles dessutom från F 17 och Ing 2 under marschen. 10 000 liter bensin medfördes från T 4. Fältmässig förläggning användes hela tiden.

Det var strålande väder vid avmarschen med termometern ungefär på ± 0 och första marschmålet var Kallinge i Ronnebytrakten. När marschen planlades förutsågs vägslag med snö. Denna saknades helt, men vägarna över Lönsholma—Tingsryd voro isiga och smala, varför det ändå inte blev så lätt för förarna. Inga malörer inträffade, som väl var och F 17:s förläggning nåddes på beräknad tid. Kompaniet anvisades förläggningsplats inom flygflottiljens kasernområde och vi bemöttes med all möjlig välvilja. Bl a blevo de, som så önskade, i tillfälle att besöka filmföreläsning i F 17 matsal.

Andra etappen startades kl 0800 över Vissefjärda mot trakten av Kalmar. Vägsträckan andra dagen var endast omkring elva mil, men kompanichefen hade ordnat med besvärligheter, så att större delen av dagen ändå gick, innan nästa förläggningsplats nåtts. Plutonerna marscherade gruppvis med 10 min. mellanrum och en grupp spaningsflygplan var beställd att utföra spaning och störning av bilförbandets marsch. Större delen av vägen var dessutom smal, backig och isig. Dessa omständigheter tillsammans voro säkert inga glädjemen för personalen. Kompanichefen och plutoncheferna hade förutsett att en del besvärligheter i form av driftstörningar skulle uppstå andra dagen. Dessutom brukar vanligtvis oförsiktighet hos en del bilförare göra sig gällande. Alla dessa förutsedda besvärligheter uteblevo dess bättre. Marschmålet var denna gång Ljungbyholm utanför Kalmar. På eftermiddagen besöktes Kalmar slott av halva personalstyrkan, och återstoden av kompaniet besökte slottet mellan kl 0900—1000 dagen därpå. Vintern är kanske inte den lämpli-

gaste tiden att besöka detta gamla fäste, enär en hel del föremål äro borttagna på grund av att inte uppvärmning av lokalerna är möjlig. De ståtliga gemaken med sina utomordentligt praktfulla tak- och väggbeläggningar gav oss dock en utmärkt bild av vad olika konungar kunnat kosta på sina representationsbyggnader med hjälp av skickliga hantverkare. Inträdesavgiften betalades av T 4 lägerkassa.

Över Nybro—Lenhovda—Vetlanda till Eksjö gick så tredje dagens marsch på till en början goda vägar. I trakten av Kosta glasbruk började åter isgatan på delvis rätt smala vägar, och ju längre dagen led steg spänningen hos dem, som förde förbanden. Skulle även denna dagens förflyttning gå utan påhälsning i dikena? Ja, nästan. En bil ställde sig på nosen, men det hela avlöpte med en bucklad framskärm på lastbilen. Ömtaligare delar voro oskadade. Med autotraktor drogs bilen kvickt på rätt köl igen. Så var Ränneslätt nådd, och på denna gamla övningsplats, där gamla K 4 — Smålands husarer — övat sig och sina hästar, villade vi i en talkskog. Från denna etapp antecknades att våra duktiga kokkar gräddade c:a 250 pannakor på kokbilen under marschen, en god prestation.

Tjugosex mil återstodo så att avverka innan det kära T 4 åter skulle vara nått. Detta var ju i och för sig ingen avskräckande väglängd för ett motorförband, men de avsedda vägarna voro svåra; ja, så svåra att routen delvis fick läggas om. "Berg- och dalbanan" från Sävsjö över Tolg var i det isiga väglaget inte lämpliga att riskera dyrbara terrängdragbilar på. Till Växjö genomfördes marschen såsom orienterings- och tillförlitlighetstävling mellan bilgrupperna. Endast KAK:s vägkarta stod till grupphet förfogande. (Ett obligatoriskt uppehåll för andra frukost i trakten av Hjalmseryd var enda avbrottet, innan Växjö nåddes.) Hela komp var återsamlad omkring kl 1600 efter en väl genomförd marsch, där 2. gruppen i 2. plutonen ledde suveränt under Hiltonssons chefskap. Middagen utspisades i det fria och kl 2200 startades på sista etappen under samma förutsättningar, som under dagen; alltså gruppvis marsch såsom tävling mellan dessa. Vägarna voro bra, men en besvärlig dimma, som stundtals inte medgav längre

Plock ur mitt minnesalbum

Vi ha bett vår militärpastor Gustaf Lindvall att berätta några minnen från beredskapstiden och det gör han, beredvilligt som alltid, här nedan.

Beredskapsåren drar alltmer bort i fjärran och hör snart nog historien till. Men det är med dem som med exercistiden. Med avståndet i tid framträder starkare och starkare för ens sinne de goda och glada minnena, som förknippas därmed, medan svårigheterna mer och mer utplånas. Det är därför inte underligt, om vi, som var med den gången, då och då slår oss ned och plockar i vårt minnesalbum och tar fram därur ett och annat, som präglade och satte färg på denna egenartade period i vårt liv.

Jag vill göra så nu, och jag väljer av min tvååriga tjänst såsom fältpastor den tid av två månader sommaren 1944, då jag tjänstgjorde vid övningsdivisionen på Skillingaryd, artilleriets skjutskola.

Det var en underbar tid! Två härliga sommarmånader i en fullkomligt strålande natur och med de mest idealiska arbetsförhållanden med rika tillfällen till bad och kroppslig rekreation.

I detta nu ser jag så tydligt för mig, hur divisionen står uppställd till korum på den vackra uppställningsplatsen. Jag kan ännu höra psalmsången, hur mäktigt den ljuder i den stilla sommarmorgonen. Jag känner igen dem alla — befäl som manskap.

sikt än c:a 20—30 m, tillsammans med den tilltagande tröttheten gjorde marschen synnerligen spännande åtminstone för dem, som ledde förbanden. Hittills voro alla bilar för egen maskin på vägen. Skulle vi kunna komma tillbaka till kären med alla fordon under dessa förhållanden var den fråga jag gjorde mig gång på gång. Då jag såsom "älskade man på skansen" åkte in på T 4 kunde jag till min glädje konstatera, att med undantag av ett par motorecyklar, som fått fel på belysning bl a, hade förbandet genomfört en marsch på ung 700 km utan haverier och praktiskt taget utan motorstörningar. Detta var enligt min åsikt ett gott betyg åt både förare och materiel. Den tidigare omnämnda tävlingen vanns av 2. grupp i 2. plutonen, vilket konstaterande får avsluta detta lilla referat.

Det var så lätt att tala till dem. Vi umgicks ju med varandra dagligen och stundligen i arbete som fritid. Jag visste, vad som rörde sig i deras tankar. Jag kände till deras intressen och önskingar, deras problem och bekymmer. Det var sannerligen inte svårt att finna ämne och ord för det som skulle sägas.

Nu ser jag för mig, hur divisionen är samlad till fest i den vackert smyckade lägerhyddan. Lotta-kåren på platsen står för trakteringen, och förbandets egna förmågor svarar för underhållningen. Märkligt f. ö., att det i den relativt lilla skaran fanns så många sådana att tillgå — sångare, musiker, imitatörer, ja, jag kan inte räkna upp dem alla. Men det var väl det, att var och en bjöd till att göra sitt bästa, och då är det förvisso inte svårt att ordna det trevligt på ett förband.

Tre fester av denna art lyckades vi ordna. Av dem minns jag särskilt en, och jag skall berätta varför. Jag hade för tillfället och intet ont anande lagt upp en historieberättartävling batterierna emellan. Det hela artade sig mycket bra, alla ställde upp och, som sagt, jag anade inte alls oråd. Men jag hade glömt en sak: Människors olika uppfattning om vad som är en god historia. Det man hade att komma med väckte visserligen jubel — det skall visst inte förnekas — men ack, ack, det var av en sådan art och klass, att jag som fältpastor helst skulle velat sjunka genom golvet.

Nu vill jag till sist stanna vid ett bestämt minne, minnet av de härliga morgnar, då divisionen hade skjutning. Det var visserligen att stiga upp vid 4-tiden, men nog skulle jag vara med, både för skjutningens skull och för den underbara morgonens skull, då dagen ännu låg våt i gräset och allt i naturen beredde sig att möta en ny dag. Jag vet knappast vilket som var mest intressant, att följa beräkningarna och se resultatet därav från observationsplatsen eller följa arbetet vid batteriplatsen. Väljer jag det senare — med risk att anses omilitärisk — så gör jag det därför, att jag där hade god tid att utbyta tankar med mannarna vid kanonerna, en sak, som låg mig varmt om hjärtat.

Nåväl! En underbart vacker morgon befann jag

mig alltså vid batteriplatsen. Batteriet skötte sig perfekt. Det sköts ett lag, det sköts ett lag till och så blev de paus, en lång paus. Ja, så går det till. Under den där pausen hade vi god tid att ta igen oss, röra på benen och se oss omkring.

Då hände det! Någon fick syn på ett fågelbo så där en 4—5 meter över marken i en kvistlös furustam. Det skulle naturligtvis inte få vara i fred. En företagsam ung man tog som sin uppgift att klättra upp och ta reda på, vad som rymdes i det lilla hålet däruppe. Protester från dem som förstod bättre, gagnade till intet. Han skulle ju bara se — inte röra. Nå, försöken att klättra gränslösa kring den tjocka stammen lyckades inte. Inte heller hjälpsamma kamraters ivriga försök att hyva upp mannen. Då fann någon på råd. En lång slana — och det fanns verkligen en sådan i närheten — skulle, om den flyttades successivt allt efter som mannen klättrade, ge gott fotfäste. Och det lyckades. Snart var mannen däruppe, och när han krängt av sig vapenrocken, så gick det, om än med möda, att sticka in armen i hålet.

GOINGE BEFÄLSUTBILDNINGSFÖRENING

Forta. från sid. 6.

och sedermera under överste K. Hagberg fram till 1945 dominerade i alla ungdomstävlingar i södra Sverige. Att orda om U 95:s alla bedrifter skulle föra för långt men bl. a. kan nämnas att avdelningen vid sitt upplösande kunde mönstra ett tretotal utbildade ryttare samt egen musikkår. 1945 övergick avdelningen till hemvärnet enligt statsmakternas order och fortlever nu där.

Ny vågdal.

1943 ändrades föreningens namn till Göinge Befälsutbildningsförening, varigenom verksamheten kom att omfatta allt värnpliktigt befäl. Beredskapsförbanden slukade dock föreningens stomme, de f d landstormsofficerarna, vilka nu alla bekläddes befälsposter på fältförbanden, varför ingen här hemma kunde hålla i trådarna för den nya rekryteringen. Den efter kriget typiska krigströttheten gjorde sig även gällande denna gång. Följden blev, att kursverksamheten låg nere och till slut helt avstannade.

Föreningen får nytt friskt blod i ådrorna.

1946 utfärdade Centralförbundet för befälsutbildning en maning till sina förbund om nya krafttag, vilket föranledde Norra Skånska befälsutbild-

Då ljöd det genom den förväntansfulla stillheten: "Manöver!", vilket på civilt språk i detta speciella fall är uttytt: "På edra platser vid pjäserna!" Med ens fick alla brättom. Männen vid slanan släppte sitt tag. Slanan föll till marken. Mannen i trädet miste fotfästet. Och där hängde han så, hjälplös och förtvivlad, och gjorde en så ynkelig och löjlig figur, att vi alla måste skratta. Ja, det var kanske inte rätt av oss — men var han inte värd det?

Ja, detta var bara en episod bland många, många andra, av vilka de flesta är mähända både vackrare och mera minnesvärda. Men säger den inte ändå en hel del om stämningen på det där förbandet? Jag tycker så. Den är för mig en god påminnelse om den ungdomliga lekfullhet och livsglädje parad med verklig plikttröhet och ansvarskänsla i arbetet, som rådde där. Utan den episoden skulle onkeligen den minnestavla jag äger från min tid på Skillingaryd saknat en färgklick, som nu ger liv åt hela tavlan och gör denna till en av de dyrbaraste jag äger.

ningsförbundet att propagera bland föreningarna för deras återupplivande. Inom Göingebf sammankallade den nye ordf major Svensson ett möte till vilket förutom styrelsen ett tiotal intresserade vpl infunnit sig. Alla förklarade sig villiga att delta i de befodringskurser eller repetitionskurser, som skulle anordnas. Med dessa 10 som grund har föreningen stadigt ökat sitt medlemsantal och 1947 och 1948 deltagit med lag i samtliga förbundets tävlingar. Kursverksamheten är flitig och elever har sänts till lägerkurser i Köpingsvik, Uppsala, Skölderviken och Sollefteå.

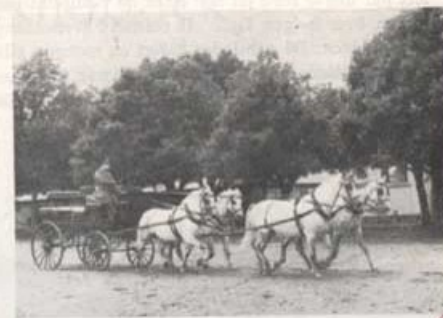
Som instruktörer har genom kårchefen överste Hagbergs välvilja ställts aktiv militärpersonal till förfogande och föreningen åtnjuter flera fria lokaler inom T 4 etablissement. Föreningen har alltså all anledning att se ljusst på de kommande arbetsåren.

S&B

SVANTESSONS
BOKTRYCKERI

Tel. 170 - Hästholm

Kamratträffen i februari

Det var i motsats till föregående års vinterträff ett strålande vackert väder, när föreningens medlemmar mötte upp till kamratträff söndagen den 6. februari. Anslutningen var också osedvanligt stor och en del senkomna fick inte plats inne i ridhuset, där programmet inleddes med de alltid så populära ryttaruppvisningarna. Löjtnant Norden-skjöld och fanjunkare Bergström visade upp ett skelridningsprogram, som kom alla hästvänner att gapa av beundran, och kårens remontryttare visade hur långt de kommit i arbetet med sina hästar. Uppvisningen avslutades med en banhoppning av en avdelning kända hemvärnspojkar under serg Ländéns ledning.

I pausen före nästa programpunkt fick åskådarna i det strålande solskenet njuta anblicken av vacker spannkörning. Det var en vacker syn att se de välskötta ekipagen dansa fram under säkra och vana körhänder.

Så följde gymnastikuppvisning av en avdelning volontärer i gymnastiksalen. Det var serg Gussing som trimmat ihop denna elittrupp. Uppvisningen

följdes med stort intresse av alla gamla T 4-ingar och icke minst de avslutande djärva hoppen gjorde starkt intryck. Det var också kraftiga applåder, som beledsagade kårchefens tackord.

Nere på korthållsbanan hade kapten Troedsson gjort i ordning en imponerande utställning av moderna vapen. Man kunde här på nära håll beskåda samtliga vid infanteriet använda vapen och dessutom ett par grova artilleripjäser. Strax intill demonstrerade kapten Jämtfjäll våra egna terränggående bilar, Scania, Fargo och den lilla Willys jeepen.

Den sista punkten på programmet var liksom förra året en filmförevisning. Den handlade om första hjälpen på slagfältet och den lämnade ingenting övrigt att önska ifråga om realistisk framställning.

På kvällen samlades man traditionsenligt på Stadshotellet till en enkel supé. Musikkåren konserterade, historier berättades och man trivdes väl bland gamla kamrater.

B. B.

Innan Du muckar

Bliv medlem i KAMRATFÖRENINGEN

Det kostar 1:50 och Du får SNAPPANEN under hela året.

"Decemberkåsan" 1948

Ett par dagar före jul och efter de värnpliktigas hemresa över helgen ägde ett celebret evenemang rum vid kåren. Då samlades tidigt en morgon alla från expeditioner och förråd utkuvade tjänstegrenschefer med adjutanter eller motsvarande för

att tillsammans med kompanichefer och -adjutanter tävla om äran att vara kårens främsta motor-ekipage bland "de gamle".

Intresset för denna tävlan var redan från första stund då den "sipprade" mycket stort, och den blev också en stor succés. Tävligen var upplagd som en orienterings- och tillförlitlighetstävlan efter mönster av tidigare vid kåren och av civila motorklubbar hållna sådana, där T 4 off och uoff, särskilt bland de yngre, hållit sig väl framme i prislorna. Som ledare fungerade fanjunkare Lennart Svensson — vem annars? — och han är värd en särskild eloge för en väl avvägd och trevligt upplagd bana. I tävligen ställde 34 off och uoff upp, varvid chef och adjutant i personbil eller — för truppbefälet — Fargojeep utgjorde ett ekipage.

Vid starten erhöll varje ekipage tre fotografier av vägsträckan, av vilka ett synes härövan. Dessa skulle inprickas på kartan under färden, varför det således gällde att hela tiden vara uppmärksam på den omgivande naturen. Dessa fotokontroller, som alla var smakligt gjorda, erbjöd för den uppmärksamme föraren i regel inga större svårigheter. Bannan bestod av fyra etapper, varvid chefen körde första och sista, adjutanten de båda mellersta. Den som ej körde var kartläsare. Det var en spännande och rolig körning som hela tiden krävde full uppmärksamhet. Mången kartläsare hade nog önskat sig ett par extra händer att hålla alla grejor i, farttabell, karta, linjal, körorder, kontrollkort och

blyertspenna, särskilt de som åkte i Fargojeepen, där man minst av allt kunde tala om en jämn åkning.

Andra etappmålet var välförståndigt nog lagt till ett pensionat i Stockamöllan, där en stärkande frukost intogs och åsikter byttes om banans förträfflighet. Redan här hade ett par ekipage kört bort sig och fått för många prickar, men någon segrare kunde ännu icke tippas med säkerhet. Tredje etappen var den roligaste och kanske också svåraste. Det gällde här att köra efter vägvisare (t. ex. Stehag, tag till vänster, Eslöv 5, kör rakt fram, osv) och samtidigt hålla idealtiden.

Ända in i det sista var det ovisst vem som skulle segra, och spänningen var stor vid slutmålet. Frostavallens storstuga, när tävlingsledningen efterhand fick in tiderna från tidskontroller och hemliga kontroller. Tygoff, kapten J. E. Johnsson och fanjunkare J. Önerby låg bra till, men passerades oväntat av outsiders regint, kapten S. Lindberg, med gamle orienteringsräven fanjunkare N. G. Lundström.

På kvällen samlades deltagarna till gemensam middag i officersmässen, varvid kårchefen förrätade prisutdelning, kårens plakett till de sex bästa ekipagen och ett ståtligt vandringpris, som skänkts av löjtnant Th. Heime, till förste pristagarna.

B. B.

Grand

Telefon 54

METROPOL

Telefon 740

Förstklassiga program

Med tygkompaniets plutonchefskola till Knäbäck

För årets plutchskola vid tygkomp kan det vara av speciellt intresse att läsa denna skildring från ett trevligt avsnitt av förra årets utbildning.

Det var i slutet av maj förra året, en måndagsmorgon. Cyklarna voro pryddigt kopplade utanför D-kasernens gavel. En bit ifrån stodo plutchcheferna i grupper och nere vid kanslihuset befann sig plutch löjtnant Kalling i samtal med kompkapten Troedason.

Vädret var det bästa tänkbara, sol från en klarblå himmel och svag vind. Solen varslade dock om, att den framemot middagen skulle sätta de cykelåkandes svettkörtlar i arbete.

Med ens skars tystnaden av ett kommando, det var plutch: "Jansson plutch, Jönsson stf, förbereder och sätter igång marschen, första rasten efter 30 min. Klara att utgå kl 0900. Slutmålet Knäbäck." Vicekorpral Jansson delade ut sina order. Plutchcheferna delades upp i 4 grupper, 25 m avst mellan grupperna. Marschväg: genom Hässelholm, Röingegatan och dess fortsättning Kristianstadsvägen. Strax före kl 0900 anmälde Jansson till kompkapten allt klart, och precis kl 0900 kom ordern uppsittning och framåt.

Kilometer efter kilometer avverkades, ordningen var god i och mellan grupperna. Snart gick det hela automatiskt och det blev tid över att se sig omkring i snapphanebygden. Snabbt svunno de 20 min, och mellan Röinge och Gulastorp gjordes halt.

Efter 10 min rast samt ombyte av plutch och stf fortsattes färden förbi kalkstensbrotten i Ignaberga, ner och förbi Lommarp och Vanneberga mot Ullstorp. Hela tiden hade de ovälkomna uppförsbackarna hållit sig undan och terrängen verkade tillnärmelsevis skänks, som norrlänningen uttryckte sig.

Vid Ullstorp hände en malör. Dåvarande plutch Larsson, en lång och trygg skåning, som dock ibland svävade i det blå, hade troligen fått för sig att hälsa på något vackert i Kristianstad, fortsatte vägen framåt i stället för att taga av till höger mot Sönerlycke. Följden blev, att vicekorpral

Larsson fick föra plutonen ner till ett vägshål, vars vänstra förgrening ledde till Önnestad, och den högra, den Larsson svängde in på, mot Backeboda och därifrån till Sönerlycke.

Förberedelser för skjutning med 37 mm akan.

Det var inte roligt att heta Larsson, ty denna omväg var allt annat än ett parkettgolv. Cykelsadlarna började kännas som heta järn, man trodde sig snart kunna förnimma stekos, ovanan av cykelåkning tog ut sin rätt.

Vid Sönerlycke tog plutonen av till höger ner förbi Träne, Nöbbelöv, Lyngsjö till Everöd. Denna tillryggalagda sträcka var rätt så njutbar för de svettiga cyklisterna, eftersom vägen hade hållit sig i någorlunda vägrätt tillstånd.

Ett par kilometer söder Everöd började bestigningen av Linderödsåsen. Vicekorpral Karlsson var nu mannen, som ledde plutonen. Han hade i det civila skaffat sig en hel del cykelvana med sina åkturen mellan Nordanå och Lomma badplats.

Med sedvanlig energi förde han plutonen mot Degeberga, Olseröd fram till ett rastställe vid gården Falkestorp, belägen mellan Olseröd och Maglehem. Härifrån gavs en strålande utsikt. Man kun-

de se bort till Åhus och ända fram till platsen utanför den på 3,5 mil avlägsna staden Sölvesborg.

Efter vilan fortsattes färden genom Maglehem fram till en avtagsväg till vänster mot Knäbäck. Den sista sträckan på cirka 2 kilometer fram till förlägningsplatsen blev den minst konditionskrävande. Man trodde sig vara i Saharaöknen, den lösa sanden steg över cykelfälgarna, men det var bara till att bita ihop tänderna och samla ben- och armmuskler till ett sista krafttag, och slutligen, efter 8 timmars cykelmarsch med 75 tillryggalagda kilometer, nåddes målet, en liten sänka, skogsbevuxen och väl skyddad för vind.

Efter utspisning sattes det igång med tältslagning. Lägrät bestod till sist av tre tält, inhysande 12 man i varje. Under tältslagningen hade elever varit avdelade att gräva kokgropar, ty maten skulle lagas på äkta fältmaner.

Snart fick man se grabbarna sitta på huk eller knästående kring eldarna, med kokkärlet hängande i en träställning över elden och med det på en pinne uppträdda kokkärletslocket i handen, tillagande sin vakuumtorkade föda. Av känd anledning var det ingen som ville sätta sig på det man annars brukar sitta. Den tillredda måltiden smakade gott, och sedan kokkärl och bestick blivit väl rengjorda, kokgroparna släckta, var det en del av eleverna som påstod sig att taga sig ett dopp i den 1 km avlägsna Östersjön. Andra funno för gott att efter toalettstyre, vilket gjordes i en bäck strax intill, taga en sig efter dagens vedermödor, ty dagen därpå skulle det tagas i med nya, friska krafter.

Kl 2000 gick lägervakten på, en man som patrullerade runt lägrät för att hålla alla objudna gäster på avstånd. I varje tält fanns dessutom en eldvakt, båda vakterna avlöstes efter 1-timmarspass. Frammot 2200 hördes blott dova snarkningar från tälten, då och då en och annan som yrade om trögtgående Monarkvelocipeder och ventiltummin, samt vaktens steg när han gick sin runda. Näktergalen lät höra sin sång någonstans i fjärran.

Kl 0600 påföljande dag gick revelj. Alle man ner till bäcken, döpt till badkaret, för att med dess vatten gnugga sömnen ur ögonen. Därefter klart, att åter begiva sig till kokgroparna för att laga morgonmålet, havregrynsvälling. Sedan var det dags för dagens övningar, vilka utgjordes av befälsföringar under kompph ledning. Dagen fortskred, och kl 1900 var sista målet utspisat.

Eleverna voro nu i bättre form att se sig omkring. Ett par kilometer från lägrät låg Ravlunda samhälle, vars kafés lager på vykort, frimärken,

bullar, mjölk och läskedrycker började sina av plutonchefselevernas inköp.

Inte långt från Ravlunda lågo fiskelägena Kivik och Vitemölla, två idylliska samhällen, allrahelst under denna årstid då fruktträden stodo i blom. Vägen dit var kantad av stora arealer, planterade med fruktträd i långa rader. Bortom Kivik höjde sig Stenshuvud, ett bergsmassiv, som reste sig upp ur havskanten, väl markerat mot den övriga terrängen.

Även denna dag hade sin ända, och påföljande dag var onsdag. Efter de vanliga bestyren begav sig plutonchefskolan ner till slätten vid havet. Här övades olika stridsgrupperingar. Försvar av kustremsan mot en landstigande fiende, vilken utgjordes av pappfigurer uppställda i terrängen intill havskanten, övades också. Härtill användes skarp ammunition, och det gällde därför att ej onödigtvis springa framför en kamrat med skarpladdat gevär. Huru många fiender som nedkämpades kunde sedan räknas ut av kulhålen i figurerna. — Eftermiddagens övning fortsattes med fältskjutning.

På torsdagen fick eleverna skjuta med 37 mm aka och 20 mm pvlvakan. Var och en gick med liv och lust in för att träffa de utsedda målen. För bilmek och förrådsmän var det första gången de voro sådana pjäser in på livet. Var det någon, som var nervös över stundens allvar, visade han det inte.

Efter tjänstens slut var det åter tid att ytterligare bekanta sig med den vackra skånenaturen. Under natten som följde var det flera av eleverna som fick sin sömn störd av en näktergal, vilken hade satt sig i en talltopp mitt i lägrät och därifrån underhöll med sin sång.

Kl 0600 väcktes eleverna till en ny dag, fredag, uppbrottsdag. Allt packades ihop. Varje spår att en styrka på 36 man hade varit förlagda på platsen sopades bort. Kl 1300 var plutonchefskolan på marsch mot Hässleholm. Aterfärden gick över Maglehem, Olseröd och Degeberga. Här möttes plutonen av en överraskning, en buss och en lastbil stodo och väntade. Sedan cyklarna stuvats upp på lastbilslaket och eleverna i bussen, gick färden vidare på samma väg som ditresan, fram till Hässleholm och T 4.

För många blev denna färd en upplevelse, allra helst för uppsvenskarna, av vilka de flesta hade tänkt sig Skåne som ett platt och enformigt landskap med ett bokträd här och var. Nu hade de i stället fått se, vilken omväxlande och skön natur Skåne hade att bjuda. Cykelfärden till Knäbäck hade förenat nytta med nöje.

Den fattige lekare ...

Han är blott en fattig lekare
vid kungens av Vinterland hov.
Till kungen av kungens riddare
han kvädar i visorna lov.

Men kungen och kungens riddare
de drogo i fejderna hän,
då sjöng den fattige lekare
vid den unga drottningens knän.

Och aftonen faller skymmande
i ångande rosendelund
och drottningen lyssnar drömmande
i slumrande majs-kymningsstund.

Lekaren kväder en bedjande
och underligt smekande lät
med djupast på djupet vilande
en grundton av snyftande gråt.

Så krossar den fattige lekare
sin luta mot klipphällens rand
och vandrar på vägar villande
bort till fjärran fiendeland.

LENNART LUNDGARDH.

Anspannssoldaten

Höstnatten ligger tung och mörk över Göingebygden. Endast vindens sus höres i grantopparna. Djupt inne i mörkret hörs dock då och då ett sakta frustande. Vad kan detta vara? Låt oss gå närmare. Vi se fortfarande intet men ana, att här finns levande varelser någonstans i närheten.

Plötsligt står en kraftig soldat framför oss med höjt gevär. Halt! Vem där? Aha, det är posten vid 1. anspannplutonens hästbivack, som överraskat oss. Nu se vi plötsligt att vi stå mitt inne i bivacken. Runt om oss stå hästarna, väl fältade och tuggande på sin höttapp. Det hela ger en bild av trygghet och vaksamheten personifierad.

Det är inte mer än ett par timmar sedan plutonen anlände hit. Mitt i natten har den efter utförda ammunitionstransporter äntligen fått gå till vila. Inte i förut färdigställda tält utan i fältmässigt under mörker resta skärmskydd. Men innan soldaterna kommit till vila, ha de först sørjt för, att deras fyrbenta vänner fått sin välbehövliga utfooding och rykt. Selar och fordon ha också setts över samt det kanske viktigaste redskapet, geväret. Anspannssoldatens gyllene regel: först min häst, sedan mitt vapen och därefter mig själv svikes aldrig.

Och det lönar sig att följa den, det få vi snart se, ty plötsligt brytes tystnaden av en skottväxling från posteringen vid vägen. Fi patruller anfalla! Innan vi veta ordet av, stå kuskarna vid sina hästar, som genast lugna sig, reservkuskarna med sina vapen ligga i beredskapsställningar, och allt är åter tyst. Fi kan komma. Varje man är beredd

att skydda plutonens dyrbara amlast, sin häst och sig själv. Men vad göra kuskarna? Jo, rapport har kommit, att fi styrka är överlägsen, och plutch beslutar att snarast dra plutonerna ur striden för att rädda amlasten. Kuskarna arbeta lugnt, tyst men fort. Snart äro fordonen anspända, grp efter grp försvinna tyst utefter den smala skogsvägen in i den gömmande skogen, och efter en sista eld-dusch förenar sig reskuskarna, som under tiden uppehållit fi, med sina kamrater, och plutonen är snart som uppslukad av mörkret.

Ja, detta är en bild från anspannssoldatens liv i fält. Ej en lockande sådan för den, som är rädd för ansträngningar, försakelser och ständiga strapatser. Men anspannssoldaten fostras genom dessa strapatser till en elitsoldat, som aldrig gnäller, kinkar eller svär över den minsta motgång utan tåligt och snabbt utför givna order. Han vet att endast genom hans personliga arbetsinsats vinnes tid för hästens och hans egen vila. En tippad kärria och en i selen hjälplöst insnodd och kullvräkt häst är en situation, som han inte står främmande inför. Då gäller det liv. Hans bästa vän och stridskamrat är i fara. Då handlar soldaten och ger allt vad han kan av kraft, mod och eftertanke för att åter få sin av ångest skällvande kamrat på benen.

Och då han efter dagens slit äntligen får gå till vila i tältet, styr han ofta dessförinnan stigen ut i mörkret bort till hästbivacken för att ge sin häst en extra klapp för gott dagsverke.

B. Ramstedt.

GYNNA

ANNONSORERNAI

Kungl Skånska trängkårens underofficerskår

DA DET KAN TANKAS ha intresse i vidare kretsar, har red. bett presskontaktmannen inom uoffkåren fanj G. Andersson att berätta något om T 4 uoffkår och aktuella problem inom denna.

När man talar om "underofficerskåren" menar man i allmänhet samtliga underofficerare vid förbandet, dvs. beståndet av uoff. Ordet kan även ha en annan betydelse, det kan som i detta fall betyda den fackliga sammanslutning, vars namn vi se här ovan. Samtliga underofficerare på aktiv stat och i arvodesbefattning vid T 4 äro anslutna till denna förening, medlemsantalet är f. n. uppe i 64. Kåren är liksom övriga i sitt slag i landet ansluten till Svenska Underofficersförbundet och genom detta till Tjänstemännens Centralorganisation (TCO).

Ordförande är förvaltare O. Svensson, vice ordförande fanj Isendahl, sekreterare fanj L. Svensson och vice sekreterare serg Gussing. Kassör är fanj Ek och suppleanter i styrelsen fanj Bergström och Liedholm. Revisorer äro fanj Önerby och serg Fält samt mäsouff serg E. Andersson med serg Söderberg och Persson som biträden.

Några större händelser av allmänt intresse har ej inträffat under året. Sv. Uofförbundet har liksom övriga statliga tjänstemannaorganisationer inom TCO frivilligt gått med på att begränsa det rörliga lönetillägget till 12 % även under 1949. Med nuvarande levnadskostnadsindex skulle vi eljest varit berättigade till 15. Förbundets lokalavdelningar ha beslutat en viss förstärkning av förbundsapparaten. Framtiden för oss uoff innefattar ju ett visst osäkerhetsmoment. Utredning pågår bl. a. om införande av s. k. "enhetsbefäl", varigenom de aktiva underofficerarna skulle försvinna.

Kåren är även ansluten till Hässleholms TCO-kommitté, som utgör ett slags samarbetsorgan mellan olika till TCO anslutna föreningar i staden för tillvaratagande av lokala intressen, t. ex. dyrtidsgruppering o. d. Den 11/2 hade kommittén anordnat ett informationsmöte i läroverkets aula, varvid sekreteraren i TCO, M. Gustafsson, talade om det ekonomiska läget och tjänstemannarörelsen.

Planerna på att splittra oss i förläggningshänsende — Revingeled är ju påtänkt som förlägg-

Från biblioteket

En återblick av bibliotekarien, överförir Hagberg

Då det nu gått ett nytt utbildningsår till ända, kan det vara på sin plats, att lämna en orientering om vad som sig i förbandsbiblioteket under året tilldragit haver. Att denna årsklass varit litterärt intresserad framgår tydligt och klart av statistiken. Sälunda har under tiden 1 juli 1948—1 mars 1949 (8 månader) från biblioteket utlånats i runt tal 4 000 böcker. Slår man ut denna siffra på all den personal som har sin tjänstgöring förlagd till kåren, så skulle jag tro att var och en under denna tid hunnit avverka 6 å 7 böcker. Bibliotekets arbetsår är emellertid ej tilländalupet förrän 1. juli, varför jag förmodar, att den slutliga utlåningssiffran kommer att sluta en ganska så bra bit över de 5 000. Jag tippar därför, att det blir ett nytt rekord i år för biblioteksverksamheten vid kåren. Som vanligt är det skönlitteraturen som är mest dominerande. Av facklitteraturen är det mest avdelningen för filosofi, geografi, ekonomi och teknik som frekventeras av läntagarna. Tyvärr har det i år ej blivit rål till några större bokinköp. Emellertid kan ontalas, att vi inköpt Falladas "En mot alla", Bromfields "Colorado", Bucks "Kvinnopaviljongen" och för att taga ett exempel av de svenska nyinköpen Mobergs "Långt från landsvägen" och "De knutna händerna". Av facklitteraturen har inköpts till avd för krigsväsen Eisenhowers "Korståg i Europa". Bokbeståndet är nu uppe i omkring 2 100 band, en siffra som väl med åren skall bringas i höjden. Böcker och övrig materiel som är nödvändig för ett biblioteks verksamhet är emellertid dyrt, och med de knappa anslag som står till disposition, kan det tyvärr inte med en gång gå att anskaffa allt, som står på

ning för sjukvårdarna — har mottagits med blandade känslor. En viss oro förmärkes bland dem som tro sig sitta i "farozone".

För att ge vårt bidrag till det nu aktuella sparandet ha vi bildat en särskild "obligationskassa", vari medlemmarna kunna teckna andelar. F. n. innehar kassan obligationer för ca: 25 000 kr.

Trots att vi i allmänhet lämnat de bästa idrotts-åren bakom oss, hänger intresset i fortfarande. Ridningen kommer kanske främst, men i vinter har även handbollen varit aktuell. Sälunda har kåren deltagit i en korporationsserie i Hässleholm och bland 12 lag placerat sig som nr 5.

STADGAR

för Kungl Skånska trängkårens kamratförening

Fastställda den 1. sept. 1935

§ 1.

Föreningens ändamål är att utgöra en föreningslänk mellan nuvarande och förutvarande såväl fast anställda som värnpliktiga, vilka tillhöra eller tillhört Skånska trängkåren, vårda kårens traditioner och befordra gott kamratskap.

§ 2.

Föreningens medlemmar äro "hedersledamöter", "ständiga" och årligt betalande medlemmar.

Hedersledamot utses av årsmötet på förslag av styrelsen.

För att bli medlem erfordras, om styrelsen för visst fall ej annat medger, att vid kåren vara eller hava varit fast anställd (placerad i intendenturbefattning) eller att såsom värnpliktig hava fullgjort tjänstgöring vid kåren.

Anmälan om medlemskap göres hos sekreteraren. Medlem kan av styrelsen uteslutas ur föreningen.

§ 3.

Arsavgiftens storlek för löpande år bestämmes av årsmötet på styrelsens förslag. Ständig medlem erlägger en engångsavgift av Kr. 20:—, vilken avgift dock må uppdelas på två varandra följande år.

Arsavgift inbetalas till kassaförvaltaren vid årsmötet och senast vid årsarkiftet.

§ 4.

Föreningens angelägenheter handhaves av en styrelse på (högst) 15 personer. Styrelsen utser inom sig erforderliga funktionärer samt ett verkställande utskott. Styrelsen sammanträder på kallelse av ordföranden.

§ 5.

Verkställande utskottet åligger att med ledning av de direktiv, som styrelsen eller föreningen givit, årligen utarbeta plan för verksamheten, vilken fastställs av styrelsen. Verkställande utskottet sammanträder på kallelse av ordföranden. Verkställande utskottet åger vid behov med sig adjungera andra personer.

§ 6.

Föreningens arbets- och räkenskapsår sammanfaller med kalenderåret. Föreningens räkenskaper skola avslutade avlämnas av kassaförvaltaren till föreningens revisorer senast den 15. februari. Revisorerna

skola senast den 15. mars till styrelsen avlämna revisionsberättelse.

§ 7.

Årsmötet avhålls under sommarhalvåret på dag, som styrelsen bestämmer. Kallelse till årsmötet skall av styrelsen utfärdas senast 14 dagar före mötet. Som ordförande vid mötet fungerar styrelsens ordförande. Vid årsmötet skola följande ärenden förekomma:

1. Val av två personer att jämte ordföranden justera dagens protokoll;
2. styrelsens berättelse över verksamheten under föregående arbetsår;
3. revisionsberättelse;
4. beslut angående ansvarsfrihet;
5. bestämmande av årsavgiften;
6. ärenden, som av styrelsen hänskjutes till föreningen;
7. frågor, som av enskild medlem väckts på sätt, dessa stadgar föreskriva;
8. val enligt § 9.

§ 8.

Extra möte avhålls, då styrelsen finner erforderligt, varvid kallelse sker enligt ovan.

§ 9.

Vid årsmöte skall väljas styrelseordförande, vice ordförande, styrelse samt två revisorer med suppleanter för nästkommande verksamhetsår. Röstberättigade äro samtliga medlemmar.

§ 10.

Beslut fattas med enkel röstövertikt med den inskränkning, som framgår av §§ 12 och 13 här nedan. Omröstning sker öppet, såvida ej styrelsen annat beslutar. Vid lika röstetal gäller den mening, styrelsens ordförande biträder, utom vid val, där lotning skall företagas.

§ 11.

Enskild föreningsmedlem, som önskar få ärende förelagt till prövning vid årsmötet, skall minst 8 dagar före mötet avlämna skriftligt förslag till styrelsen, som framlägger detsamma för mötet jämte eget yttrande.

§ 12.

Beslut om ändring av dessa stadgar erfordrar godkännande av $\frac{2}{3}$ av de röstande.

§ 13.

Beslut om föreningens upplösning skall, för att vara giltigt på sätt i § 12 föreskrives, hava fattats på två med minst två månaders mellanrum på varandra följande möten.

Gynna våra annonsörer!

Dohrmanns

Traktens enda specialaffär

LÄDER och SKINN

SÄG DET MED BLOMMOR

från

Iris Blomsterhandel

Soldathemmet

vid T 4 Hassleholm

Finjagatan 39 / Telefon 901

LJUSA, VARMA OCH TREVLIKA LOKALER

Läs- och skrivrum. Garderob

KAFE

Försäljning av Frukt, Karameller, Choklad och Tobaksvaror. Telefonhytt

HOTELL VILAND

rekommenderar sina resanderum

och sin barsevering

JÄRNVÄGSGATAN 13

TELEFON 218

Somliga dricka vad som helst
andra dricka KAFFE på

STURES

Stortorget 4

Telefon 1455

KOMPLETTERINGSMÖBLER

Mattor, Gardiner

håpas fördelaktigast i

E. Anderssons

Telefon 41 och 641

UNIFORMSMÖSSOR

Vackra, välgjorda och av gott materiel.

EDVIN ANDERSSON

Hatt-, Möss- och Pälsvareaffär

Telefon 178

Konditoriet

Finja - Tel. 15

Rekommenderar sitt särskilt goda

KAFFE

Flott på foten

är den HERRE eller DAM

som köper sina SKOR i

Solid

RESTAURANG FREDEN

Telefon 897

Festlokal

Fester arrangeras

Abbonentex emottagas

JÄRNHANDLA I

BENGTSSONS JÄRNHANDEL

Telefon 13, 312

A.-B. Häggström & Burnett

213 96 Söderg. 14, Malmö 239 39

För herrar med klädkultur

Ett gott tips till alla

MÖBELSPEKULANTER

Vänd Eder direkt till fabriktionsorten!

Holmgren & Co Möbelaffär

Bjärnum

Telefoner

Firman 315 Bostaden 298

Dodge

Person-
Skap-
Last- **Automobiler**

PHILIPSONS I MALMÖ BIL AB.

Tel. PHILIPSONS BILBOLAG

Försäljningskontor i Hässleholm

Tel. 1360 Hässleholm

BARNKLÄDER

köpta i vår specialaffär äro alltid omtyckta
Största sortering från baby till 14 år

Frykholmsg. **Barngarderoben** Telefon 1424

G. VANNERBERG

ELEKTROAFFÄR

Telefoner

Firman 503 - Bostaden 633

Ni får Eder INRAMNING

fackmässigt utförd hos

Gunnar Johansson & Co

Vattugatan 7 - Hässleholm

Restaurang "Aveny"

f. d. EKS MATSALAR

Vattugatan 7

Serverar dagligen god och vällagad frukost,
lunch och middag till facilt pris

Abbonenter emottages!

Telefon 997

HEDBERGS i VINSLÖV
- möbelaffären för alla -

Gynna annonsörerna!

Arbetsgruppen

Snapphanen

Tidskrift för Kungl Skånska trängkårens kamratförening